

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 250/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Advokátska kancelária, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 289/2015-97 z 15. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 289/2015-97 z 15. decembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 243/2014 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu domáhal proti žalovanému určenia vlastníctva k bytu č. 4 nachádzajúceho sa v [REDACTED] na [REDACTED] 10, vo vchode 10, zapísaného na [REDACTED], k. ú. [REDACTED], v podiele 1/2, právnym titulom vrátenia daru z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov. Navrhoval, aby okresný súd riešil aj predbežnú otázku absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy, pretože táto darovacia zmluva bola podľa sťažovateľa čiastočne odplatným právnym úkonom.

2.1 Okresný súd rozsudkom z 31. marca 2015 zamietol žalobu v podstate z dôvodu, že síce sa žalovaný po rozchode s dcérou sťažovateľa správal v rozpore s dobrými mravmi, keďže oboznamoval rodinných príslušníkov s okolnosťami rozchodu emailovou komunikáciou medzi nimi, ale nejde o hrubé porušenie dobrých mravov značnej intenzity. Okresný súd uzavrel, že neboli splnené podmienky na vrátenie daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, a nevyhovelo návrhu na vyriešenie predbežnej otázky, že darovacia zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože ústna dohoda o majetkovom plnení nebola súčasťou darovacej zmluvy a navyše bola v prospech tretích osôb, a nie darcu, a nebol dohodnutý určitý termín plnenia.

2.2 Krajský súd na odvolanie sťažovateľa napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd uviedol: *„Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1,3 O. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O. s. p., lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.*

Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný. K odvolacím dôvodom, ktoré žalobkyňa uplatnila v odvolaní odvolací súd uvádza:

Inými vadami podľa § 205 ods. 1 písm. b) O. s. p., ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 221 ods. 1 O. s. p. a tieto vady konania postihujú chybný postup súdu prvého stupňa pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§101 ods. 1 O. s. p.) alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 120 ods. 1 prvá veta O. s. p.), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a O. s. p.), i keď pre to neboli splnené podmienky]. Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené [§ 205a ods. 1 písm. b) O. s. p.]. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. O. s. p. (napr. osoba, ktorá mala byť vylúčená ako svedok, bola vylúčená ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozopre s § 129 ods.1 O. s. p. a p.).

Žiadna z uvedených skutočností nebola tvrdená v odvolaní a ani odvolacím súdom nebola zistená a teda konanie nebolo postihnuté niektorou z uvedených vád, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení

bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Podľa § 120 ods. 1 tretia veta O. s. p. súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Súdna prax vykladá toto ust. tak, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, účastníkmi konania nenavrhované dôkazy, pričom také vykonanie dôkazov je podmienené ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci a ide o dôkazy, ktoré vyplynú z priebehu konania. Súd má iba možnosť vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrhnuté dôkazy, ale nie povinnosť a preto iba od neho závisí, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, avšak ak by bol v konaní takýto dôkaz potrebný a nevyhnutný a súd by o ňom vedel, bez ohľadu na návrhy účastníkov konania by musel výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, lebo je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebné dôsledne aplikovať aj na jeho postup podľa § 120 ods. 1 tretia veta O. s. p. a v každom štádiu konania zväžiť, ktoré dôkazy - vzhľadom na uplatňovaný petit - treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ust. nie je ani v rozpore s uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) závisí od jeho hodnotenia s poukazom na § 132 O. s. p.

Na zdôraznenie správnosti rozsudku je treba doplniť, že dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku (najmä nezneužívame výkonu práv, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov),

pričom súdy pri rozhodovaní musia pristupovať k dôvodu nedovolenosti rezervovania a hľadať skôr iné príčiny nedovolenosti alebo neplatnosti než by bol rozpor obsahu alebo účelu právneho úkonu s dobrými mravmi. Napríklad podľa ustálenej súdnej praxe R 42/1972, darovanie napr. rodinného domčeka patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov jedným z manželov a druhému manželovi treba posudzovať ako obchádzanie (§ 39 OZ) kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka o rozsahu a trvaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

Absolútne neplatný právny úkon nepôsobí právne následky ani v prípade, keď na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti, (R 39/1998, rozhodnutie NS SR).

Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že žalobca mal v čase darovania dôvodný predpoklad, [že] dôjde medzi dcérou žalobcu a žalovaným k uzavretiu manželstva, rovnako tak predpokladal aj žalovaný, on mal záujem vziať si dcéru žalobcu [REDAKOVANÉ] za manželku, nakoľko ju miloval. Túto skutočnosť potvrdila aj vo svojej výpovedi pred súdom aj samotná svedkyňa - dcéra žalobcu [REDAKOVANÉ], spoločný život v manželstve a svadbu plánovali a rodina žalobcu a žalovaný tieto skutočnosti aj riešili, o čom svedčí aj odpoveď dcéry žalobcu na otázku súdu (viď zápisnicu o pojednávaní z 19.3.2015).

Z uvedeného je zrejmé, že aj keď žalovaný bol celé dva roky po rozchode s dcérou žalobcu nútený žiť v neistote, práve on sa neustále pokúšal o opätovné obnovenie vzťahu s dcérou žalobcu, stretávali sa spolu a napokon dodnes si ... nenašiel druhú partnerku. Žalobca sám povedal niekoľkokrát žalovanému a bola tam aj jeho manželka, že jeho polovica mu patrí a na tieto skutočnosti sa nič nezmení, pretože nič zlé neurobil, práve situáciu a rozchod vyčítal žalobca so svojou manželkou len svojej vlastnej dcére (v lete roku 2013, z výsluchu svedkov nevyplýva opak tvrdenia žalovaného).

K zistenému skutkovému stavu zhromaždeného súdom prvého stupňa a odvolacím námietkam žalobcu je treba doplniť, že v žiadnom prípade nešlo o neplatnú darovaciu zmluvu, zo zmluvy nevyplýva, aby protiplnenie bolo podmienkou uzavretia darovacej zmluvy, a ak by bolo, potom mohli zmluvné strany uzavrieť iný typ zmluvy.

Napokon odvolacie námietky z hľadiska obsahu výpovede svedkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nie sú opodstatnené ohľadne správania sa žalovaného vo vzťahu k žalobcovi

(ku dcére žalobcu sa mal správať v rozpore s dobrými mravmi žalovaný), keďže všetky skutočnosti, ktoré svedkyňa uviedla sa dozvedela len sprostredkovane od rodiny žalobcu (tzv. z druhej ruky).

Odvolaací súd v ostatných námietkach odvolania odkazuje na presvedčivé dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa súd vypořiadal presvedčivo.“

3. Sťažovateľ uviedol svoju sťažnosť vyhlásením, že pri darovaní ako právnom úkone je podmienkou jeho bezodplatnosť. Podľa jeho názoru to znamená, že obdarovaný nemá právnu povinnosť poskytnúť protihodnotu, ktorá by mala majetkovú povahu. Občiansky zákonník podľa mienky sťažovateľa nepripúšťa darovaciu zmluvu, ktorá je podmienená poskytnutím odplaty alebo protiplnenia od obdarovaného. Obdarovanie za čiastočnú odplatu je podľa sťažovateľa prípadom zmiešaného darovania, ktoré však zákon považuje za odplatné darovanie, preto sťažovateľ pred okresným súdom a krajským súdom navrhol, aby súdy skúmali, či nejde o simulovaný predstieraný právny úkon, ktorý by sa vzhľadom na § 35, § 41 a § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka vykladal ako dissimulovaný právny úkon. Malo by podľa presvedčenia sťažovateľa platiť to, na čom sa účastníci právneho vzťahu skutočne dohodli a prejavili vôľu. Sťažovateľ deklaruje, že žiadal, aby krajský súd vzal do úvahy skutkový i právny argument uvedený v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, a to, že obdarovaný žalovaný a obdarovaná dcéra sťažovateľa súhlasili pred podpisom darovacej zmluvy, že zaplatia deťom darcu 20 000 eur. Sťažovateľ tvrdil, že v takom prípade ide o zmiešaný typ darovania, ktorý sa týka nehnuteľnosti, táto zmiešaná darovacia zmluva má byť v písomnej forme, inak je neplatná.

3.1 Podľa sťažovateľa krajský súd sa pred rozhodnutím o potvrdení rozsudku okresného súdu o určení vlastníctva nezaoberal, za použitia výkladových pravidiel, zistením obsahu právneho úkonu v súlade so stavom, ktorý existoval v dobe urobena právneho úkonu, s prihliadnutím na individuálne konkrétne okolnosti súdeného prípadu.

3.2 Sťažovateľ dôvodí, že interpretačné pravidlá zakotvené v čl. 5 Princípov európskeho zmluvného práva (PECL) sú založené najmä na týchto zásadách - všeobecné pravidlo výkladu - zmluva sa musí vykladať v súlade so spoločným úmyslom strán, a to aj vtedy, ak sa tento úmyselne odlišoval od doslovného významu slov použitých v zmluve, pri

výklade zmluvy sa berie tiež ohľad na vonkajšie okolnosti, ktorými sú podľa čl. 5.102 PECL okolnosti, za ktorých bola zmluva uzavretá, vrátane predbežných dohôd, správanie sa strán vrátane správania sa po uzavretí zmluvy, dobrá viera, poctivosť a pod.

3.3 Sťažovateľ uviedol, že skutkové i právne závery všeobecných súdov sú, čo sa týka výkladu právneho úkonu, extrémne formalistické, súdy uprednostnili zužujúce interpretácie právnej normy, ktoré neumožnili hľadať právo a spravodlivosť ad causum, teda na jednotlivý a individuálny prípad pred súdom, pričom referenčným kritériom je tzv. súhrn všetkých okolností prípadu.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...), na spravodlivé súdne konanie podľa čl.46 ods. 1, čl.20 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl.6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 5Co/289/2015 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/289/2015-97 z 15.12.2015 a rozsudok Okresného súdu Košice II. sp. zn. 25C/243/2014 z 31.3.2015 sa zrušujú a vec sa vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Predmetom sťažnosti je námietka sťažovateľa, že v napadnutom rozsudku krajského súdu sú skutkové i právne závery týkajúce sa výkladu právneho úkonu extrémne formalistické a krajský súd uprednostnil zužujúcu interpretáciu aplikovanej právnej normy, čím došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa.

8. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

8.1 Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

8.2 Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05).

8.3 Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01).

8.4 Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia.

8.5 Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú

jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

8.6 Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a z ktorého musí byť, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP z 3. 5. 2001, bod 2].

8.7 Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

9. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa (na dokázaný skutkový stav) a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

9.1 Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci sťažovateľovho odvolania konal zákonom predpísaným procesným postupom (§ 211 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku). Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

9.2 Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

9.3 Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy Občianskeho zákonníka v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

9.4 Krajský súd (v spojitosti s rozsudkom okresného súdu) zároveň odpovedal na ťažiskové otázky dôležité pre spravodlivé rozhodnutie veci. Krajský súd vychádzal z teoretických koncepcií a východísk vlastných inštitútu darovania a darovacej zmluvy. Krajský súd podľa ústavného súdu správne a v súlade s aplikovateľnými právnymi normami a dokázaným skutkovým stavom (i) poukázal na inštitút dobrých mravov v súkromnoprávných vzťahoch, (ii) na ustanovenia o absolútnej neplatnosti právnych úkonov, (iii) posúdil na základe dokázaného skutkového stavu (predovšetkým písomnej darovacej zmluvy spísanej vo forme notárskej zápisnice), že v prípade uzatvorenia dvojstranného právneho úkonu medzi sťažovateľom a žalovaným nešlo o neplatnú darovaciu zmluvu a že z darovacej zmluvy nevyplýva, aby protiplnenie bolo podmienkou uzavretia darovacej zmluvy, a uzavrel, že a ak by to tak bolo, potom mohli zmluvné strany uzavrieť iný typ zmluvy, (iv) pri formulovaní svojich záverov vychádzal z výpovedí svedkov a listinných dôkazov.

9.5 Právne závery krajského súdu o tom, že vo veci sťažovateľa nešlo o neplatnú darovaciu zmluvu a že z darovacej zmluvy nevyplýva, aby protiplnenie bolo podmienkou uzavretia darovacej zmluvy (pričom oba súde poukázali a výpoveďami svedkov doložili, že

prípadná dohoda o vyplatení finančnej čiastky obdarovanému bola nanajvýš ústna, mala byť v prospech synov sťažovateľa a nebola súčasťou darovacej zmluvy), nie sú vzhľadom na (i) teoretické východiská a princípy vlastné inštitútu darovania, (ii) dokázaný skutkový stav (a to aj na základe výpovedí svedkov, listinných dôkazov a pod., samozrejme aj v spojitosti s relevantnými závermi okresného súdu – citované na s. 2 a 3 napadnutého rozsudku) a (iii) potrebu odpovedať na ťažiskové premenné v konkrétnej veci, arbitrárne alebo ústavne neudržateľné.

10. Závery krajského súdu, ako aj postup krajského súdu v odvolacom konaní sú ústavne akceptovateľné, je teda nutné považovať ich za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016